

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2, se sídlem Francouzská 808/19, Praha 2 rozhodl samosoudkyní JUDr. Otílií Hrehovou v právní věci žalobce : ██████ I ██████ M ██████ ██████, ██████ ██████ proti žalované : Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti ČR, Vyšehradská 16, Praha 2, o zadostiučinění za nemajetkovou újmu 154.500,- Kč,

t a k t o :

- I. Žaloba s návrhem, aby žalovaná zaplatila žalobci částku 154.500,- Kč se 7,75 % úrokem od 27.10.2011 do zaplacení se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal po žalované zaplacení nemajetkové újmy za nepřiměřeně dlouhou dobu vedení soudního řízení. K tomu uvedl, že předložil žalované požadavek na odškodnění nemajetkové újmy 154 500,- Kč, avšak požadavek byl žalovanou zamítnut dopisem ze dne 26. 10. 2011. Dopis obdržel žalobce dne 2. 11. 2011. Dále uvedl, že dne 22. 11. 2006 podal žalobu podepsaného soudu pod sp.zn. ██████, kterou se domáhal odškodnění nemajetkové újmy 350 000,- Kč ve věci průtahů v řízení vedeném u Okresního soudu Ostrava sp.zn. ██████. Řízení bylo zahájeno 22.11.2006, rozhodnutí je datováno 25. 8. 2008, odvolání potvrdilo zamítnutí žaloby. V daném řízení dne 11. 7. 2009

bylo podáno odvolání, které bylo dne 20. 4. 2011 odmítnuto. Dne 30. 6. 2011 byla podána ústavní stížnost. Průtahy nastalé v namítaném řízení jsou příčinou, že žalobce požaduje odškodnění nemajetkové újmy, když není v přiměřené době vyřešena základní věc [REDAKCE] ale i věc [REDAKCE] ve které měly být osmileté průtahy řešeny odškodněním nemajetkové újmy. Dosud však není zcela vyřešeno a ukončeno žádné z uvedených řízení. Žalobce nepřispěl k délce řízení a průtahům ničím, vše je dáno nesprávným úředním postupem správních orgánů. Pro žalobce má tato věc mimořádnou důležitost, protože jako osoba samostatně výdělečně činná je živitelem rodiny a v návaznosti na svá značná životní omezení spojená s jeho těžkou nevléčitelnou nemocí si nemůže příjmy zajišťovat jinak ze zaměstnání a podobně. To vše je doplněno stresem a pocity marnosti, kdy namísto rozhodnutí věci spravedlivým zákonným způsobem, a to v přiměřené lhůtě, je žalobce vystavován tlaku kdy ani on z výše uvedených nezákonných důvodů sám nemůže dostat svým závazkům. To ho poškozuje majetkově i nemajetkově, ztrátou zakázek, dobrého jména a proto požaduje odškodnění nemajetkové újmy ve výši 154. 500,- Kč.

Žalovaná uplatněný nárok neuznala. Učinila nesporným uplatnění nároků žalobce u žalované dne 10.10.2011 na poskytnutí zadostiučinění z titulu nepřiměřené délky soudního řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. [REDAKCE] Žalovaná mimosoudně věc projednala pod sp.zn. [REDAKCE], přičemž žádost žalobce o odškodnění byla žalovanou shledána nedůvodnou a proto žádosti nebylo vyhověno. Výsledek mimosoudního projednání žalovaná sdělila žalobci svým stanoviskem ze dne 26.10.2011. Odkázala na jednotlivé úkony soudem provedené v prozkoumávaném řízení, přičemž konstatovala, že v předmětném řízení nedošlo ze strany soudu k žádné bezdůvodné nečinnosti a nebyly shledány ani průtahy, naopak úkony soudu byly činěny v přiměřených lhůtách. Poukázala na to, že otázku přiměřenosti délky řízení v předmětné věci je nutno posoudit v souladu s článkem 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který mj. zakotvuje právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě a příslušnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, z níž kromě jiného plyne, že přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem zejména na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (např. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003, § 73). Zdůraznila, že průtah v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková délka řízení nebude nepřiměřená (např. rozsudek ESLP ve věci Pretto proti Itálii ze dne 8. prosince 1983, § 37). S ohledem na relevantní judikaturu ESLP, dospěla žalovaná na základě aplikace zákonných kritérií § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. k závěru, že v daném případě nedošlo k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě a stát proto není odpovědný za tvrzenou nemajetkovou újmu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nepovažuje délku předmětného řízení jako nepřiměřenou a navrhla žalobu zamítnout.

V řízení bylo rozhodnuto bez nařízení jednání dle ust. § 115a o.s.ř. se souhlasem stran.

Z obsahu spisu a z nesporných tvrzení soud zjistil, že řízení bylo zahájeno dne 24.11.2006, kdy podal žalobce u podepsaného soudu žalobu o zaplacení 350.000,- Kč proti Ministerstvu spravedlnosti ČR. Dne 15.1.2007 soud vyzval žalobce k zaplacení soudního poplatku. Dne 30.3.2007 soud řízení zastavil. Dne 25.4.2007 podal žalobce proti usnesení odvolání. Dne 29.5.2007 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 19.6.2007 Městský soud v Praze usnesení soudu I. stupně změnil. Dne 1.10.2007 soud I. stupně vyzval žalobce k předložení listin a žalovanou k vyjádření k žalobě. Dne 19.10.2007 se k žalobě vyjádřila žalovaná. Dne 6.12.2007 formuloval soud žádost o zapůjčení spisu. Dne 4.1.2008 soud nařídil jednání na den 28.3.2008. Dne 27.3.2008 bylo jednání zrušeno. Dne 9.5.2008 soud nařídil další jednání na den

25.8.2008. Dne 21.8.2008 omluva žalobce z neúčasti na jednání. Dne 25.8.2008 se konalo ústní jednání, kde soud žalobu zamítl. Dne 29.9.2008 podal žalobce proti rozsudku odvolání. Dne 18.11.2008 soud vyzval žalovanou k vyjádření k odvolání. Dne 23.12.2008 se k odvolání žalobce vyjádřila žalovaná. Dne 13.1.2009 byl spis předložen odvolacímu soudu. Dne 23.2.2009 soud nařídil jednání na den 18.3.2009. Dne 18.3.2009 Městský soud v Praze rozsudek soudu I. stupně potvrdil. Dne 13.7.2009 podal žalobce dovolání. Dne 21.7.2009 soud vyzval žalobce, aby předložil plnou moc pro advokáta v dovolacím řízení. Dne 12.8.2009 soud vyzval žalovanou k vyjádření k dovolání. Dne 23.10.2009 byl spis předložen Nejvyššímu soudu. Dne 20.4.2011 Nejvyšší soud dovolání žalobce odmítl. Dne 21.5.2011 nabylo uvedené rozhodnutí právní moci. Celková délka řízení činila 4 roky a 6 měsíců.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve znění pozdějších předpisů stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Podle ust. § 2 cit. zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona nelze zprostit.

Je tak dána objektivní odpovědnost státu bez ohledu na zavinění.

Podle ust. § 7 odst. 1 cit. zákona, právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím mají účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Podle ust. § 8 odst. 1 cit. zákona, nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím lze, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Podle § 13 cit. zák. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon po provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda.

Podle § 31a cit. zák. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možné nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k celkové délce řízení, složitosti řízení, jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil

dostupných prostředků, způsobilých odstranit průtahy v řízení, postupu orgánů veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

Skutkovým a právním závěrem soudu je, že v prozkoumávané věci řízení probíhalo na třech stupních soudní soustavy. Celková délka řízení činila 4 roky a 6 měsíců. Věc byla po skutkové a právní stránce do určité míry složitá. Žalobce se svým chováním na délce řízení nepodílel. Význam řízení pro žalobce nelze považovat v souladu s judikaturou ESLP za vyšší. V předmětném řízení nedošlo ze strany soudu k žádné bezdůvodné nečinnosti a nebyly shledány ani průtahy, naopak úkony soudu byly činěny v přiměřených lhůtách. Článek 6 odst.1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), mj. zakotvuje právo každého na projednání věci v přiměřené lhůtě. Dle příslušné judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), přiměřenost délky řízení se posuzuje podle okolností případu a s ohledem na složitost věci, chování stěžovatele a jednání příslušných orgánů, jakož i význam sporu pro stěžovatele (viz např. rozsudek ESLP ve věci Hartman proti České republice ze dne 10. července 2003, § 73). Průtah v určité fázi řízení lze tolerovat za předpokladu, že celková délka řízení nebude nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Pretto proti Itálii ze dne 8. prosince 1983, § 37). Jen průtahy přičitatelné státu mohou vést k závěru, že délka řízení byla nepřiměřená (viz např. rozsudek ESLP ve věci Papachelas proti Řecku ze dne 25. března 1999, § 40). Chování stěžovatele představuje objektivní faktor, který není přičitatelný žalovanému státu a je třeba ho vzít v úvahu při rozhodování o překročení přiměřené lhůty (viz např. rozsudek ESLP ve věci Versini proti Francii ze dne 10. července 2001, § 28). Po zhodnocení všech okolností případu, s ohledem na relevantní judikaturu ESLP, má soud za aplikace zákonných kritérií § 31a odst. 3 zákona č. 82/1998 Sb. zato, že v daném případě nedošlo k porušení povinnosti vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě a žalovaná proto není odpovědná za žalobcem tvrzenou nemajetkovou újmu. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem nelze délku předmětného řízení hodnotit jako nepřiměřenou.

Jedinou prodlevu by bylo možno eventuelně shledat v řízení před dovolacím soudem, jemuž spis byl s dovoláním předložen dne 23.10.2009, přičemž rozhodnuto bylo až dne 20.4.2011, nicméně dovolací soud konstatoval nepřípustnost (nikoliv nedůvodnost) dovolání a již z tohoto pohledu nemůže vzniknout oprávněný požadavek žalobce na odškodnění za nemajetkovou újmu, neboť nepřípustné dovolání inicioval sám žalobce (povoláním právník), jemuž muselo být jasné, že s dovoláním uspět nemůže a že bude odmítnuto. Dovolací soud totiž ve svém rozhodnutí konstatoval, že *pro dovození přípustnosti dovolání ve smyslu tohoto ustanovení by dovolací soud musel dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je ve věci samé po právní stránce zásadně významné. Dle ustanovení § 237 odst. 3 o. s. ř. má rozhodnutí odvolacího soudu po právní stránce zásadní význam zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem. Dovolatel však v posuzované věci dovolacímu soudu žádnou otázku, kterou by bylo možno považovat za zásadně právě významnou nepředkládá. Dovolatelovy námitky by předně musely směřovat proti právnímu závěru odvolacího soudu. Na zásadní právní význam dovolatelem položené otázky nelze usuzovat už z toho důvodu, že její zadání směřuje pouze k poskytnutí právní informace, která v posuzovaném případě žádný význam nemá, a její vyřešení by se ani nemohlo projevit v konečném postavení dovolatele vůči druhé straně sporu, což činí dovolání ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř. nepřípustným (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 5. 1999, 2 Cdon 808/97, uveřejněné pod č. 27/2001 ve Sbírky soudních rozhodnutí a*

stanovisek). Nejvyšší soud proto dovolání podle § 243b odst. 5, ve spojení s § 218 písm. c) o. s. ř. jako nepřijatelné odmítl. Za tohoto stavu žalobce musel předpokládat výsledek dovolacího řízení již předem, proto mu nelze přiznat nárok na nemajetkovou újmu, když dovolací řízení bylo zbytečně žalobcem vyvoláno. Za této situace byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta.

Ohledně náhrady nákladů řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., podle kterého by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, neboť ta měla ve věci úspěch. Žalované však v řízení žádné náklady nevznikly, proto soud rozhodl tak, že na jejich náhradu nemá právo žádný z účastníků.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů od doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze 19.července 2012

JUDr. Otília Hrehová, v.r.

samosoudkyně

Za správnost: Křížová